

[Hagen Hagensen]

til bedømmelse i tredje instans. De forslag, der er stillet af mig m. fl., går netop ud på, at der i alle sager, der kan indbringes for tredje instans, kan finde en bedømmelse sted af det særlige udvalg i højesteret. Der er ingen undtagelser i dette.

(Kort bemærkning).

Ebba Strange (SF):

Det er kun for at klare op, for jeg har heller ikke opfattet, at der lå nogen begrænsninger i hr. Hagen Hagensens forslag. Men det, der reelt sker, er altså, at man fratager en justitsminister en mulighed, som hun eller han har i dag for at rejse en sag politisk – for nu at bruge det ord – hvor der ligesom er brug for politisk at prøve: hvordan fungerer det her egentlig? Den mulighed fratager man justitsministeren ved dette her ændringsforslag, og det er det, jeg godt kan være lidt betænkelig ved. Til syvende og sidst er der jo mange sager, der er politiske, og hvor det er vigtigt, at den politiske myndighed har denne mulighed. Det er det, jeg er bekymret for.

Tove Jørgensen (DKP):

DKP har betænkeligheder med hensyn til det ændringsforslag, der er stillet af hr. Hagen Hagensen m. fl. – det gælder også det, der er blevet givet udtryk for i det lille ordskifte, der lige har fundet sted – fordi forslaget om, at tredjeinstansbevillingen flyttes fra justitsministeriet til et udvalg under højesteret, gør ikke nødvendigvis afgørelsen mere neutral, selv om vi sympatiserer med intentionen, der ligger om, at det skulle ske. Vores erfaringer siger os imidlertid, at dommerstanden i et kapitalistisk land ikke er neutral i politisk henseende, og tesen om tredelingen af magten, som ligger bag ændringsforslaget, er jo under alle omstændigheder en illusion, som kun eksisterer i teorien. Vi vil derfor stemme imod ændringsforslaget for ikke at tilsløre tingenes tilstand. Vi mener stadig væk, det skal være helt klart for befolkningen, at der ligger en mulighed for en justitsminister til at gribe ind og også foretage en politisk vurdering af en given sag.

Med hensyn til ændringsforslagene fra VS kan vi sige om nr. 1 vedrørende lovforslagets nr. 31 og nr. 5 vedrørende lovforslagets nr. 92, at vi vil ikke stemme imod dem, men vi kan heller ikke støtte dem. Vi opfatter den

formulering, der er givet i lovforslaget, som en rationalisering, og praksis vil så vise, om de betænkeligheder, som VS nærer, er begrundede. Det er vi ikke helt overbevist om at de er. Vi skal jo ikke gøre retssagerne mere snørklede end nødvendigt, men til gengæld vil vi være åbne over for ændringer, hvis den ændring, vi nu foretager, skulle vise sig senere at have andre konsekvenser end det rent praktiske med at få sagerne hurtigt afviklet.

Ændringsforslagene til lovforslagets nr. 91 mener vi betyder forbedringer, og dem vil vi stemme for.

Bernhard Baunsgaard (RV):

Jeg tror, det var den socialdemokratiske ordfører, der om udvalgsarbejdet fremhævede, at det havde haft en meget teknisk karakter. Bemærkningen er naturligvis rigtig, men samtidig med at jeg siger dette, vil jeg føje til, at dette lovforslag mere end de fleste andre lovforslag er det, der skal sikre borgernes rettigheder, grundlovens afsnit om menneskerettighederne, for det er det, der gør os til et demokratisk retssamfund adskilt fra diktaturstaterne.

Om mange af de ændringsforslag, der er stillet af justitsministeren, kan jeg sige, at de, så vidt vi kan skønne, er en forbedring, og at man derfor bør støtte dem.

Men der er ét område, hvor jeg synes, det er nødvendigt, at dette folketing tager tingene op til en nøje vurdering, og det er med hensyn til, om vi virkelig i det demokratiske Danmark skal fortsætte med den ordening, som er arvet fra enevælden, nemlig at det er den administrative magt, der bestemmer, om en borger kan få sin sag prøvet ved højesteret, når han allerede har anket til landsretten. Man skal jo huske på, at i ikke få tilfælde vil underretten være den ret, der har den nærmeste føling med sagerne og derfor meget ofte prøver på at bryde vej for en ny opfattelse, mens landsretten, det viser erfaringen, meget ofte henholder sig til, hvad man plejer at gøre i sagen, og derfor gentager det, man plejer at gøre.

Det er da også i nøje fortsættelse af dette, man må konstatere, at når det er myndighederne, der beder om at få lov til at prøve ved tredje instans, gives der, som det er oplyst i det udklip fra Ugeskrift for Retsvæsen, som